

Arrest

nr. 278 240 van 3 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X
3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 6 april 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, R. D., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine afkomstig uit Urus Martan. U werd op 09/10/2019 van uw werk opgepakt en meegenomen naar de ROVD van Staropromislovsky in Grozny. U werd er twee weken vastgehouden en gefolterd. U werd de 2de nacht van uw aanhouding naar de residentie van Kadyrov gebracht waar u werd ondervraagd door diens rechterhand genaamd P. (...). De 3de dag liep u twee schotwonden op waarop de politie twee chirurgen naar het politie bureau liet komen om de kogels te verwijderen. De 4de nacht van uw aanhouding werd u naar de SOBR afdeling

overgebracht waar u zwaar werd gefolterd. Men eiste dat u er twee blanco documenten zou ondertekenen. U werd ondervraagd over een overval van een bankautomaat in het hospitaal van Urus Martan. Uw familie kwam dagelijks naar de ROVD om te informeren naar u. Uw vrouw en twee kinderen werden bij u gebracht en men dreigde uw kinderen te vermoorden en uw vrouw te verkrachten. Uw jongste zoon viel toen flauw. Na uw vrijlating had u medische verzorging nodig. Ongeveer een maand na uw vrijlating werd u tegengehouden door de politie die uw gsm afnamen. Uw vrouw regelde voor het gezin paspoorten en visa. Op 22/02/2020 namen jullie het vliegtuig In Krasnodar naar Cyprus. Op 05/03/2020 vlogen jullie naar Roemenië. Hierna vlogen jullie naar Frankrijk en kwamen jullie op 13/03/2020 naar België waar u, uw vrouw I., E. (...) (O.V. (...)), en jullie meerderjarige zoon D., K. (...) (O.V. (...)) op 28/03/2020 jullie verzoek om internationale bescherming indienden. Jullie toen nog minderjarige zoon I. (...) werd bijgeschreven op de bijlage van uw vrouw. U bent in het bezit van de volgende overtuigingsstukken: uw intern en internationaal paspoort, reisdocumenten, rijbewijs, geboorteakte, huwelijksakte, Russische medische documenten, een Belgisch medisch attest opgesteld in het kader van een 9ter aanvraag, een Belgisch attest opgesteld door een psycholoog, en een usb-stick met foto's en een video wat betreft uw verwondingen na uw aanhouding. U heeft ondertussen nog vernomen dat medewerkers van de ordediensten bij uw moeder zijn langs geweest om te vragen waar u bent.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen (zie Vragenlijst en Beoordeling BPN DVZ dd. 15/09/2020) blijkt dat u psychische problemen heeft, dat u anti-stress medicatie neemt, en dat u wordt behandeld door een psycholoog. Ook werd toen vastgesteld dat u tijdens het interview traag sprak en op een gestelde vraag een verward antwoord gaf. Bij de DVZ gaf u ook te kennen dat deze elementen geen invloed zouden hebben op het interview. Uit de door u ingevulde Vragenlijst bij de DVZ blijkt ook dat u er in staat was uw asielrelaas chronologisch, gestructureerd en gedetailleerd te vertellen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal (CGVS p. 2-3), en werd u uitdrukkelijk gevraagd dat als er een probleem was u dit zou melden en er dan een oplossing zou worden gezocht. Ook werd u uitgelegd dat u ruim de tijd had om uw relaas te brengen, dat er gepauzeerd kon worden indien nodig, en dat het altijd mogelijk was dat u nog eens opnieuw zou worden opgeroepen voor het CGVS. Er werd u gevraagd (CGVS p. 8) om chronologisch in uw eigen woorden en eigen tempo te vertellen waarom u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst. Uit uw eerste persoonlijk onderhoud blijkt dat er zich geen specifieke problemen of moeilijkheden voordeden tijdens het verloop van het gesprek en dat u in staat was om omstandige en gedetailleerde verklaringen af te leggen met betrekking tot uw relaas. Op geen enkel moment bleek tijdens het gehoor dat uw psychologische toestand u verhinderde om uw verhaal te kunnen vertellen. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud voor het CGVS (p. 16-17) voelde u zich niet goed en haalde u geheugenproblemen aan waarop het gehoor werd stopgezet. U bezorgde het CGVS op 22/09/2021 een attest van een psycholoog waaruit blijkt dat u sinds 23/07/2020 in behandeling bent. Er wordt gemeld dat het fysische lijden dat u ondervindt in interferentie staat met de psychische last, dat beide vlakken op elkaar in spelen met ademnood, angsten en slecht voelen tot gevolg. Het Belgisch medisch attest dd. 26/08/2020 opgesteld in het kader van een 9ter aanvraag maakt melding dat u lijdt aan een matige depressie en psychiatrische opvolging nodig heeft, hetgeen u klaarblijkelijk nog niet heeft opgestart. Nergens in deze attesten wordt aldus aangegeven dat uw cognitief vermogen dermate is aangetast en u van de mogelijkheid zou weerhouden om op gedetailleerde en coherente wijze uw relaas uiteen te zetten. Dit blijkt ook zoals reeds gezegd geenszins uit de verklaringen die u gedurende het onderhoud op de DVZ en tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud voor het CGVS aflegde.

Voorts (zie Vragenlijst en Beoordeling BPN DVZ dd. 17/02/2021) verklaarde u dat uw Russisch niet zo goed is en dat Tsjetsjeens uw moedertaal is. U begrijpt Russisch goed maar het is moeilijker om te spreken, waardoor u traag spreekt, u kan zich niet heel goed uitdrukken in het Russisch waardoor u bang bent om fouten te maken en u graag een tolk Tsjetsjeens had gehad voor uw interview bij het CGVS. Aangezien u echter bij de DVZ (zie Verklaring betreffende procedure) te kennen gaf dat u het Russisch voldoende beheerst als taal om de problemen die hebben geleid tot uw vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden, besloot het CGVS u te horen in dezelfde taal waarin u gehoord was bij de DVZ. Op het einde van uw eerste persoonlijk onderhoud (CGVS p. 14) werd u aangeboden dat indien u over bepaalde elementen van uw relaas nog meer details wenst te vertellen, u een bijkomende schriftelijke verklaring opgesteld in het Tsjetsjeens aan het CGVS mocht bezorgen. U heeft het CGVS geen dergelijke bijkomende schriftelijke verklaring bezorgd, zodat het CGVS er genoegzaam kan van uitgaan dat u tevreden bent met het verloop van dit gehoor.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u geviseerd werd door de Tsjetsjeense autoriteiten die wilden dat u uw betrokkenheid bij de overval van een bankautomaat zou bekennen. Na een vergelijking van uw opeenvolgende verklaringen, en na een vergelijking van uw verklaringen met deze van uw vrouw en zoon, dienen er echter ernstige tegenstrijdigheden en incoherenties in jullie relaas te worden vastgesteld.

Zo verklaart u (CGVS p. 9-11, 16-17) dat u tijdens de twee weken dat u werd vastgehouden bij de ROVD tweemaal naar een andere locatie werd overgebracht, dat u de 2de nacht van uw aanhouding naar de residentie van Kadyrov werd gebracht en dat u de 4de nacht van uw aanhouding naar de SOBR afdeling werd overgebracht. Op de residentie van Kadyrov werd u aangesproken door diens rechterhand genaamd P. (...), u werd er niet mishandeld, maar toen u terug aan de ROVD werd afgegeven kreeg de politiechef de opdracht om verder aan u te werken. Op de SOBR afdeling daarentegen werd u tot de ochtend heel hard gefolterd. U gaf ook te kennen dat de ROVD, de residentie van Kadyrov, en de SOBR afdeling verschillende locaties zijn.

Uit uw verklaringen afgelegd bij de DVZ blijkt echter (DVZ Vragenlijst pt. 3.1 & 3.5) dat u tijdens de twee weken dat u bij de ROVD werd vastgehouden éénmaal naar een andere locatie werd gebracht, m.n. de residentie van Kadyrov, én waar u door de handlangers van diens rechterhand genaamd P. (...) ook werd gefolterd. Bij confrontatie stelt u (CGVS p. 17) dat u dit misschien zo heeft gezegd, maar dat de basis van SOBR ook op de residentie van Kadyrov is, dat dit een heel groot domein is, dat ze niet in het residentiële gebouw gelokaliseerd zijn maar dat het in de omgeving is. Deze uitleg kan niet worden weerhouden. Bij het invullen van de Vragenlijst gaf u duidelijk aan dat u éénmaal elders werd overgebracht, m.n. de residentie van Kadyrov, en dat u daar werd gefolterd. Voor het CGVS maakte u ook duidelijk dat uw overbrenging naar de residentie van Kadyrov waar u werd aangesproken door P. (...) en uw overbrenging naar de SOBR afdeling waar u werd gefolterd, twee verschillende gebeurtenissen betreffen hetgeen echter helemaal niet blijkt uit verklaringen afgelegd bij de DVZ. Deze tegenstrijdigheid betreft de kern van uw relaas, m.n. wat gebeurde tijdens de twee weken dat u werd vastgehouden, waardoor dan ook op zwaarwichtige wijze uw relaas wordt ondermijnd. Uit uw verklaringen afgelegd bij de DVZ blijkt ook (DVZ Vragenlijst pt. 3.5) dat u gedwongen werd om twee papieren te ondertekenen maar dat u dit zelf niet kon, dat ze toen een pen in uw hand hebben gezet en met uw arm de papieren hebben ondertekend, én dat uw vingerafdrukken werden genomen. Voor het CGVS (p. 9 & 11) maakte u geen melding van het gegeven dat uw vingerafdrukken er werden genomen. Er werd u meerdere keren gevraagd of er los van het ondertekenen van de documenten nog andere handelingen werden verricht, waarop u uitdrukkelijk ontkennend antwoordde. Ook deze tegenstrijdigheid betreft de kern van uw relaas, waardoor de geloofwaardigheid ervan verder wordt ondermijnd.

Ook over de keren dat uw gezin bij naar het politiekantoor werd gebracht tijdens uw aanhouding legt u incoherente verklaringen af. Zo blijkt uit uw verklaringen afgelegd bij de DVZ (DVZ Vragenlijst pt. 3.5) dat uw vrouw en twee kinderen één keer naar het politiekantoor werden gebracht en men dreigde uw kinderen te vermoorden en uw vrouw te verkrachten. Voor het CGVS (p. 12 & 18) verklaart u echter dat uw gezin drie keer werden opgepakt en naar het politiekantoor werden gebracht. U stelt ook aanvankelijk dat ze u twee keer uw vrouw hebben laten zien en één keer uw kinderen. Bij verdere bevraging wijzigt u uw verklaringen en stelt u dat de kinderen altijd mee waren met uw vrouw. Dergelijke incoherente en volatiële verklaringen ondermijnen bijkomend uw geloofwaardigheid.

Uw zoon kan zich merkwaardig genoeg bij het invullen van de Vragenlijst (DVZ Vragenlijst zoon pt. 3.1) niet herinneren in welke maand u voor twee weken werd meegenomen. Hij kan wel aangeven dat u van de 9de tot de 24ste dag van een maand werd vastgehouden, hetgeen nochtans moeilijker om te onthouden is dan in welke maand u en uw gezin de door jullie beweerde ernstige moeilijkheden zouden hebben gekend. Deze vaststelling maakt dat de verklaringen van uw zoon weinig doorleefd overkomen en ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van jullie relaas.

Voorts stelt uw zoon (CGVS zoon p. 5-6) dat de eerste keer dat hij zich samen met zijn moeder op het politiebureau moest aanbieden, ze in aparte kamers werden gehouden, dat hij toen tegen zijn knie werd geduwd en zijn hoofd werd vastgehouden waardoor hij pijn had aan zijn nek en been. Hij stelt dat zijn moeder dit incident niet heeft gezien en hij dit ook niet aan haar heeft verteld. Uw vrouw daarentegen verklaart (CGVS vrouw p. 8 & 14) dat ze de eerste keer toen ze met haar oudste zoon op het politiebureau waren, dat ze hem behandelden als een voetbal, dat ze hem bij de deur begonnen te duwen en te schoppen, hetgeen toch een andere versie is dan hetgeen uw zoon zegt over wat er toen is gebeurd. Bij confrontatie stelt uw vrouw dat ze niet weet of jullie zoon is gefolterd, dat hij daar niks van zei, maar dat ze wel zeiden dat ze hem gingen folteren. Deze motivering biedt echter geen verklaring voor de tegenstrijdigheid in hun verklaringen over wat uw vrouw al dan niet getuige is van geweest.

Wat betref de keer dat uw gezin bij u in het politiekantoor werd gebracht, kan uw oudste zoon aanvankelijk (CGVS zoon p. 6-7) niet met zekerheid zeggen of uw jongste zoon toen mee was of niet. Uw gezin werd toen op het politiekantoor naar een kamer gebracht waar u aanwezig was met handboeien aan, u was afgeranseld, had overal blauwe plekken en bloed, uw arm was in een verband maar was rood van het bloed, en uw gezin werd ervan beschuldigd hiervoor verantwoordelijk te zijn. Nadat tijdens het persoonlijk onderhoud een pauze was genomen, verklaart uw oudste zoon dat zijn broer bij dit bezoek aan u weldegelijk aanwezig was, en dat zijn broer toen onwel is geworden. Gelet op de impact van dit bezoek is het niet aannemelijk dat uw oudste zoon hierover aanvankelijk twijfelt en meent dat zijn jongere broer naar hun oma was gebracht om hem stress te besparen. Ook deze vaststelling maakt dat de verklaringen van uw zoon niet doorleefd overkomen en ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van jullie relaas. Wat betreft dit voorval verklaart uw oudste zoon ook (CGVS zoon p. 6-7) dat uw vrouw, zijn broer en hemzelf plaatsnamen voor u op een stoel of bank. Uw vrouw stelt echter (CGVS vrouw p. 15) dat iedereen toen recht bleef staan behalve u. Wederom een vaststelling die de geloofwaardigheid van jullie beweringen niet ten goede komt.

Uit uw verklaringen en deze van uw vrouw (DVZ Vragenlijst pt. 3.5; DVZ Vragenlijst vrouw p. 3.5) blijkt ook dat uw aanhouding een gekend gegeven is in Tsjetsjenië, dat iedereen hiervan op de hoogte was in Tsjetsjenië, dat deze zaak heel veel bekendheid kreeg in Tsjetsjenië, en dat familie en vrienden dagelijks naar het politiebureau in Grozny kwamen om uw vrijlating te eisen. U stelt ook (CGVS p. 12) dat er nog verschillende mensen zijn opgepakt en gefolterd n.a.v. de overval van een bankautomaat. Cedoca, de researchdienst van het CGVS, vindt informatie terug over deze overval maar geen informatie over uw arrestatie of van andere personen in het kader van deze diefstal. Gelet op de beweerde protestacties in de hoofdstad Grozny en ruchtbaarheid in Tsjetsjenië die aan uw aanhouding is gegeven, is het merkwaardig dat hieromtrent in mediabronnen geen spoor van terug te vinden is. Ook deze vaststelling is niet bevorderlijk voor de geloofwaardigheid van uw beweerde aanhouding.

Er moet verder vastgesteld worden dat uit uw verklaringen en deze van uw vrouw (CGVS p. 6; CGVS vrouw p. 4-5, 12-13) blijkt dat er u en uw zoon op 25/11/2019 en uw vrouw op 05/02/2020 een internationaal paspoort werd uitgereikt. Men zei dat het niet zou lukken via de officiële procedure om ze bij de Kadyrov instanties te verkrijgen. Uw vrouw betaalde geld om de procedure te versnellen en zei dat u naar Turkije moest voor medische zorgen. Jullie zijn ze stiekem 's morgens voor de opening van het paspoortbureau in Grozny gaan afhalen. Jullie verklaren dat dit legale internationale paspoorten zijn. Uw vrouw haalt ook aan dat jullie toen door de autoriteiten in de gaten werden gehouden en ze jullie volgden, dat ze jullie vaak controleerden en afluisterden, omdat ze wilden voorkomen dat jullie Tsjetsjenië zouden verlaten en elders uw verwondingen zou laten vaststellen. Het is bijgevolg bijzonder merkwaardig dat jullie een dergelijke risicovolle onderneming zouden durven te ondernemen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt immers dat de Tsjetsjeense overheidsdiensten doorspekt zijn met Kadyrovtsi en bv. via de lokale FMS (federale migratie dienst) toegang hebben tot informatie over wie een paspoort heeft aangevraagd en wie een paspoort heeft bekomen. Mocht u werkelijk gevisieerd worden door de autoriteiten in uw land, die ook wilden voorkomen dat u het land zou verlaten zoals uw vrouw verklaarde, kan er bijgevolg redelijkerwijze van worden uitgegaan dat uw autoriteiten u niet zomaar een internationaal paspoort zouden afleveren waarmee u het land zou kunnen verlaten. Ook moet worden opgemerkt dat zelfs indien er van zou kunnen uitgegaan worden dat u het paspoort tegen betaling verkreeg, dit niets afdoet aan het gegeven dat een zoals u beweert legaal internationaal paspoort door de officiële instanties u werd uitgereikt. Aangezien dit internationaal paspoort voor uzelf werd aangevraagd en verkregen, en werd opgesteld met uw originele gegevens – ook al werd er betaald om de procedure te versnellen – kan moeilijk worden ingezien waarom de officiële instanties een internationaal paspoort zouden uitreiken voor iemand die zij viseren. Aangezien u toen een internationaal paspoort bekwam is het bijgevolg compleet ongeloofwaardig dat u zou gevisieerd worden door uw autoriteiten.

In de context die uw vrouw schetste, m.n. dat de autoriteiten jullie in de gaten hielden en volgden, dat ze jullie bespioneerden en afluisterden, is het ook compleet onaannemelijk dat jullie, als het ware bij wijze van aankondiging van jullie vertrek uit de Russische Federatie, een internationaal paspoort aanvroegen en afhaalden op het paspoortbureau in Grozny. Bij confrontatie (CGVS vrouw p. 13) geeft uw vrouw een warrige uitleg als dat ze niet denkt dat de autoriteiten tijd hadden om te denken, dat ze handelde door zo geloofwaardig mogelijk over te komen door geld in te zamelen voor de reis naar Turkije, en stelt ze merkwaardig genoeg dat Kadyrovtsi een geld inzamelactie nooit uit het oog verliezen, dat ze dit controleren, en dat dit dus ruchtbaarheid had gekregen over het verhaal van de reis naar Turkije. Aangezien blijkens de verklaringen van uw vrouw de autoriteiten net wilden voorkomen dat jullie Tsjetsjenië zouden verlaten om elders uw verwondingen te laten vaststellen, is het heel merkwaardig dat uw vrouw een verhaal in elkaar zou steken als dat jullie een reis naar Turkije dienden

te ondernemen om u medisch te laten verzorgen. Ook deze vaststellingen doen derhalve ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie relaas.

Voorts kan er niet voorbijgegaan worden aan de laattijdigheid van uw verzoek. Uit uw verklaringen en deze van uw vrouw blijkt (CGVS p. 7; CGVS vrouw p. 6) dat u en uw gezin op 22/02/2020 het vliegtuig namen naar Cyprus, jullie bleven er tot 05/03/2020 waarna jullie naar Roemenië vlogen, vandaar reisden jullie op 10/03/2020 naar Frankrijk, en kwamen jullie op 13/03/2020 naar België waar jullie op 28/03/2020 een verzoek indienden. Uw verklaring dat jullie in België wilden een verzoek indienen omdat uw schoonzus hier woont en u dit voor uw vrouw wou doen, is geen verschoningsgrond om meer dan een maand te wachten met een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Bovendien valt deze bewering ook niet te rijmen met de verklaring van uw vrouw dat jullie in Zweden wilden een verzoek indienen omdat ze er familie heeft. De verdere bewering van uw vrouw dat jullie niet wisten dat Cyprus tot de EU behoort en dat jullie dit pas ontdekten door de toepassing van de Dublinprocedure (door de DVZ), kan niet worden aanvaard. Jullie reisden immers met een Schengenvisum uitgereikt door de Cyprische consulaire diensten in Krasnodar waarmee jullie toegang kregen tot Schengen lidstaten in Europa. Zelfs indien uw vrouw van deze mening was, kan er ook verwacht worden dat zij zich grondiger zou informeren waar een verzoek indienen mogelijk was. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn leven of zijn vrijheid en zijn land om die reden voor een ander land verlaat, mag in redelijkheid immers worden verwacht dat zij zich zo snel mogelijk onder de bescherming van haar onthaalland plaatst. Meer nog, hierna verbleven jullie nog 5 dagen in Roemenië, 3 dagen in Parijs en eens in België wachtten jullie nog 15 dagen om een verzoek in te dienen. Een dergelijke kieskeurigheid met betrekking tot het land dat jullie verzoek mocht behandelen toont aan dat jullie internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtten en ondermijnt finaal de ernst en de geloofwaardigheid van de door jullie geschetste vrees. Uw vrouw haalt nog aan dat de persoon die de visums voor jullie had geregeld had beloofd dat jullie na drie dagen in Cyprus zouden kunnen doorreizen maar dat ze jullie begon te chanteren, en dat ze talmde met het kopen van de vliegtickets voor Roemenië. Ook deze motivering weet niet te overtuigen. Jullie verbleven immers in Cyprus met een legaal internationaal paspoort, zodat niet kan begrepen worden waarom jullie niet zelf deze tickets konden kopen en onmiddellijk doorreizen naar het land van jullie voorkeur.

Het geheel van de hierboven gemaakte vaststellingen maakt dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan jullie relaas. De door jullie aangebrachte overtuigingsstukken kunnen deze conclusie niet wijzigen.

De interne en internationale paspoort, reisdocumenten, rijbewijs, geboorteakte, en huwelijksakte bevatten persoonsgegevens die niet worden betwist.

De Russische medische documenten opgesteld in november 2019 (zie groene map, vertaling doc 2 tot doc 9) leveren informatie dat u aandoeningen heeft aan de spieren en pezen van uw rechterschouder en ellebooggewricht, hetgeen niet wordt betwist. Deze documenten tonen echter niet aan dat deze aandoeningen zouden veroorzaakt zijn in de door u beweerde omstandigheden. Het Russisch medische document zonder datum (zie groene map, vertaling doc 1) stelt dat u last heeft van hoofdpijn, duizeligheid, aanwezigheid van meerdere kneuzingen en schaafwonden aan het hoofd, de romp en de ledematen, en dat u schotwonden heeft in het linker ellebooggewricht en het rechter schouder gebied. Het document vermeldt ook dat volgens de patiënt hij de verwondingen opliep door slagen door onbekenden in camouflage uniform en dat er aan de polsgewrichten schaafwonden zijn door de beweging van handboeien. Er moet echter op worden gewezen dat een medisch verslag weliswaar een bepaalde diagnose kan stellen, maar geen uitsluitel kan geven over de oorzaak en omstandigheden van de problemen. Een arts kan vaststellingen doen met betrekking tot de fysieke en mentale gezondheidstoestand van een patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens hebben over de oorzaak van vastgestelde problemen (schaafwonden aan de polsgewrichten door de beweging van handboeien), doch kan niet met zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen die aan de basis liggen van de gezondheidsproblemen. Zodoende vormt dit medisch attest in geen geval een sluitend bewijs voor de aangehaalde feiten uit uw asielrelaas. Het louter neerschrijven van deze feiten door een dokter, gebaseerd op uw eigen persoonlijke verklaringen (volgens de patiënt liep hij de verwondingen op door slagen door onbekenden in camouflage uniform), vormt geen objectief bewijs van wat u zou hebben meegemaakt. Daarenboven moet worden benadrukt dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas herstellen. Voorts moet worden opgemerkt dat de manier waarop jullie dit medisch document hebben bekomen toch zekere vragen oproepen. Uw vrouw verklaart immers (CGVS vrouw p. 13-14) dat bij gevallen zoals uw man, waarbij de medische diensten weten dat de persoon werd mishandeld door de autoriteiten, ze dergelijke dossiers laten doorgaan zonder veel administratie en papierwerk, omdat de uitreikende instantie dan zelf voor hun leven zouden vrezen, en ze dus louter algemeenheden schrijven. Daarom heeft uw vrouw

een chirurg gecontacteerd die jullie kenden, en via hem konden jullie druk zetten op de chirurg die in het politiekantoor de twee kogels operatief bij u had verwijderd, met de vraag om toch iets te schrijven voor als jullie zouden vertrekken. De chirurg deed dit gedrukt omdat hij bang was om te schrijven. De vaststelling dat jullie dit document via een kennis regelden, en de vaststelling dat er geen datum op dit document staat noch dat de naam van de ondertekende dokter leesbaar is, maakt dan ook dat de bewijswaarde van dit document bijzonder relatief is en dus geenszins bij machte is om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen teniet te doen.

Wat betreft het Belgisch medisch attest opgesteld in het kader van een 9ter aanvraag, maakt melding dat u werd gemarteld en gefolterd, hetgeen enkel kan gebaseerd zijn op uw verklaringen en dus bezwaarlijk als een bron van objectieve informatie kan worden beschouwd. Wat betreft de melding dat u elektrocutie 1etsels heeft, moet ook hier worden opgemerkt dat rekening houdende met zijn bevindingen een arts vermoedens kan hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, doch dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen.

Het Belgisch attest dd. 21/09/2021 opgesteld door een psycholoog geeft aan dat u sinds 23/07/2020 in behandeling bent en de psycholoog met de regelmaat van om de twee of drie weken ziet. Er wordt aangegeven dat u uw land van herkomst bent ontvlucht n.a.v. vrijheidsberoving met vergaande psychische en fysieke mishandeling, dat u de gevolgen van de mishandeling levenslang zal moeten dragen, dat uw lijdensweg niet te vatten is in menselijke termen, dat het de psycholoog onmenselijk lijkt om jullie een negatief advies te geven, en dat een eventuele gedwongen terugkeer het gezin dit niet zal overleven. Ook hier moet opgemerkt worden dat een psycholoog niet met zekerheid de feitelijke omstandigheden kan vaststellen waarin dit trauma of deze nawerkingen werden veroorzaakt. Hoe betreurenswaardig het CGVS uw psychische en fysieke toestand ook acht, er moet worden vastgesteld dat een psycholoog bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten volledig afhankelijk is van hetgeen hem door de cliënt wordt aangereikt. In het attest is sprake van het feit dat u grote problemen heeft gehad in uw land van herkomst. Deze verklaringen impliceren echter niet dat er een exclusief causaal verband kan worden afgeleid tussen uw psychisch-fysieke toestand en het vermeende asielaanslag, en al evenmin dat dit de waarachtigheid van de feiten zou kunnen aantonen.

Wat betreft de usb-stick met foto's en een video over uw lichamelijke verwondingen moet worden opgemerkt dat op basis van deze beelden niet kan worden afgeleid dat u in de door u beweerde omstandigheden deze zou hebben opgelopen.

Er dient ook te worden benadrukt dat het CGVS u en uw vrouw meerdere malen heeft gevraagd (CGVS p. 9 & 15-16; CGVS vrouw p. 15) om uw fysieke verwondingen, m.n. de twee schotwonden die u zou opgelopen hebben, in België medisch te laten vaststellen en attesteren. Er kan enkel worden vastgesteld dat u daar tot op heden geen gevolg aan heeft gegeven.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, E. I., zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

De derde bestreden beslissing, genomen ten aanzien van derde verzoekende partij, K. D., zijnde de zoon van eerste en tweede verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar derde verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar vader.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 20 en 21 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. In een tweede middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de "*beginselen van behoorlijk bestuur*" en van het "*verbod van willekeur*". In een derde middel halen verzoekende partijen de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van "*het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel*". In een vierde en tevens laatste middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de materiële en formele motiveringsplicht.

De door verzoekende partijen aangevoerde middelen worden omwille van hun onderlinge verwevenheid samen behandeld.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en

asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. De Raad duidt er vooreerst op dat *in casu* door de commissaris-generaal geoordeeld wordt dat er in hoofde van eerste verzoekende partij bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen waardoor haar bepaalde steunmaatregelen werden verleend in het kader van de behandeling van haar verzoek door het Commissariaat-generaal.

De commissaris-generaal overweegt desbetreffend als volgt: *“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.*

Uit uw verklaringen (zie Vragenlijst en Beoordeling BPN DVZ dd. 15/09/2020) blijkt dat u psychische problemen heeft, dat u anti-stress medicatie neemt, en dat u wordt behandeld door een psycholoog. Ook werd toen vastgesteld dat u tijdens het interview traag sprak en op een gestelde vraag een verward antwoord gaf. Bij de DVZ gaf u ook te kennen dat deze elementen geen invloed zouden hebben op het interview. Uit de door u ingevulde Vragenlijst bij de DVZ blijkt ook dat u er in staat was uw asielrelaas chronologisch, gestructureerd en gedetailleerd te vertellen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal (CGVS p. 2-3), en werd u uitdrukkelijk gevraagd dat als er een probleem was u dit zou melden en er dan een oplossing zou worden gezocht. Ook werd u uitgelegd dat u ruim de tijd had om uw relaas te brengen, dat er gepauzeerd kon worden indien nodig, en dat het altijd mogelijk was dat u nog eens opnieuw zou worden opgeroepen voor het CGVS. Er werd u gevraagd (CGVS p. 8) om chronologisch in uw eigen woorden en eigen tempo te vertellen waarom u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst. Uit uw eerste persoonlijk onderhoud blijkt dat er zich geen specifieke problemen of moeilijkheden voordeden tijdens het verloop van het gesprek en dat u in staat was om omstandige en gedetailleerde verklaringen af te leggen met betrekking tot uw relaas. Op geen enkel moment bleek tijdens het gehoor dat uw psychologische toestand u verhinderde om uw verhaal te kunnen vertellen. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud voor het CGVS (p. 16-17) voelde u zich niet goed en haalde u geheugenproblemen aan waarop het gehoor werd stopgezet. U bezorgde het CGVS op 22/09/2021 een attest van een psycholoog waaruit blijkt dat u sinds 23/07/2020 in behandeling bent. Er wordt gemeld dat het fysische lijden dat u ondervindt in interferentie staat met de psychische last, dat beide vlakken op elkaar in spelen met ademnood, angsten en slecht voelen tot gevolg. Het Belgisch medisch attest dd. 26/08/2020 opgesteld in het kader van een 9ter aanvraag maakt melding dat u lijdt aan een matige depressie en psychiatrische opvolging nodig heeft, hetgeen u klaarblijkelijk nog niet heeft opgestart. Nergens in deze attesten wordt aldus aangegeven dat uw cognitief vermogen dermate is aangetast en u van de mogelijkheid zou weerhouden om op gedetailleerde en coherente wijze uw relaas uiteen te zetten. Dit blijkt ook zoals reeds gezegd geenszins uit de verklaringen die u gedurende het onderhoud op de DVZ en tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud voor het CGVS aflegde.

Voorts (zie Vragenlijst en Beoordeling BPN DVZ dd. 17/02/2021) verklaarde u dat uw Russisch niet zo goed is en dat Tsjetsjeens uw moedertaal is. U begrijpt Russisch goed maar het is moeilijker om te spreken, waardoor u traag spreekt, u kan zich niet heel goed uitdrukken in het Russisch waardoor u bang bent om fouten te maken en u graag een tolk Tsjetsjeens had gehad voor uw interview bij het CGVS. Aangezien u echter bij de DVZ (zie Verklaring betreffende procedure) te kennen gaf dat u het Russisch voldoende beheerst als taal om de problemen die hebben geleid tot uw vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden, besloot het CGVS u te horen in dezelfde taal waarin u gehoord was bij de DVZ. Op het einde van uw eerste persoonlijk onderhoud (CGVS p. 14) werd u aangeboden dat indien u over bepaalde elementen van uw relaas nog meer details wenst te vertellen, u een bijkomende schriftelijke verklaring opgesteld in het Tsjetsjeens aan het CGVS mocht bezorgen. U

heeft het CGVS geen dergelijke bijkomende schriftelijke verklaring bezorgd, zodat het CGVS er genoegzaam kan van uitgaan dat u tevreden bent met het verloop van dit gehoor.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen aanbrengen die deze beoordeling in een ander daglicht stellen. In het bijzonder blijven zij in gebreke aan te tonen dat eerste verzoekende partij niet op een volwaardige wijze kon deelnemen aan de procedure internationale bescherming ondanks de genomen steunmaatregelen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen tot op heden niet aantonen aan de hand van enig medisch attest dat het cognitief vermogen van eerste verzoekende partij dermate is aangetast dat het haar zou weerhouden om op gedetailleerde en coherente wijze haar asielrelaas uiteen te zetten.

Waar verzoekende partijen aanvoeren dat verwerende partij “*stelt dat eerste verzoeker ten gevolge van zijn matige depressie zijn psychiatrische opvolging (klaarblijkelijk) niet heeft opgestart, maar enkele regels erboven bevestigt (...) dat eerste verzoeker een attest van een psycholoog voorlegt dat hij sinds 23.07.2020 in behandeling is en sindsdien om de twee à drie weken een afspraak heeft*”, en zulks tegenstrijdig lijken te achten, stelt de Raad vast dat voormeld verweer duidelijk uitgaat van een onterechte gelijkstelling door verzoekende partijen van enerzijds een psycholoog en anderzijds een psychiater, *i.e.* beroepen die nochtans wezenlijk verschillen nu enkel deze laatste opgeleid is tot arts. De Raad onderstreept dat het attest van de psycholoog van eerste verzoekende partij – verzoekende partijen leggen dit attest d.d. 21 september 2021 opnieuw neer (zie bijlage 7 van het verzoekschrift – slechts bevestigt dat eerste verzoekende partij in behandeling is bij een psycholoog. Uit het attest blijkt op geen enkele wijze dat zij ook door een psychiater wordt opgevolgd doch enkel dat zij nood heeft aan psychiatrische opvolging. Verzoekende partijen kunnen dan ook allerminst worden gevolgd in hun verweer.

Verder bekritisieren verzoekende partijen opnieuw het gebruik van een tolk Russisch tijdens het persoonlijk onderhoud van eerste verzoekende partij, erop wijzend dat deze laatste nochtans de wil had uitgedrukt om gehoord te worden in het Tsjetsjeens. Verwijzend naar de artikelen 20 en 21 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, menen verzoekende partijen dat verwerende partij eerste verzoekende partij op de hoogte had moeten brengen dat er geen tolk Tsjetsjeens beschikbaar was en haar de mogelijkheid had moeten geven zelf een tolk Tsjetsjeens te regelen.

De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partijen niet in hun betoog kunnen worden bijgetreden.

De Raad duidt erop dat artikel 20 van voormeld koninklijk besluit van 11 juli 2003 als volgt luidt:

“§ 1. Indien de asielzoeker de bijstand heeft gevraagd van een tolk overeenkomstig artikel 51/4 van de wet, verzekert de Commissaris-generaal of zijn gemachtigde, in de mate dat hij over zulk een tolk beschikt, de aanwezigheid van een tolk die één van de talen gesproken door de asielzoeker beheerst.

§ 2. De Commissaris-generaal of zijn gemachtigde houdt rekening met de bijzondere situatie van de asielzoeker bij het aanduiden van de tolk belast met het bijstaan van de asielzoeker tijdens het gehoor.

§ 3. Indien hij niet beschikt over een tolk die één van de talen gesproken door de asielzoeker beheerst, kan de Commissaris-generaal of zijn gemachtigde aan de asielzoeker, in de oproepingsbrief, vragen om zelf een tolk naar het gehoor te brengen.

Indien in het in lid 1 bedoelde geval de asielzoeker in gebreke blijft een tolk naar het gehoor mee te brengen, kan de Commissaris-generaal of één van zijn adjuncten een beslissing nemen zonder de asielzoeker te horen voor zover aan deze laatste voorgesteld werd op het Commissariaat-generaal een geschreven verklaring op te stellen die als gehoor geldt. Indien de asielzoeker geen geschreven verklaring kan of wil opstellen, zal de Commissaris-generaal op basis van de elementen waarover hij beschikt, een uitspraak doen.

§ 4. Op elk moment van de procedure voor het Commissariaat-generaal, kan de asielzoeker beslissen om geen beroep meer te doen op een tolk en aan de bijstand van elke tolk, die hem ter beschikking werd gesteld door de Commissaris-generaal of zijn gemachtigde, te verzaken. In dat geval, blijft de taal van het onderzoek van de asielaanvraag die taal die door de Minister of zijn gemachtigde wordt

vastgesteld, overeenkomstig artikel 51/4, § 2, 3de lid, van de wet. Die beslissing van de asielzoeker wordt vermeld in de notities van het gehoor."

Artikel 21 van datzelfde koninklijk besluit stelt het volgende:

"De asielzoeker kan vragen dat een andere tolk wordt aangeduid. Deze vraag kan worden gesteld aan het begin van het gehoor of tijdens het verloop van dit gehoor.

Indien de reden die wordt ingeroepen ter ondersteuning van deze vraag als geldig wordt beschouwd, wordt het gehoor gestopt en hernomen met een andere tolk aanwezig op het Commissariaat-generaal die één van de talen gesproken door de asielzoeker beheerst.

Indien op dat ogenblik geen enkele andere tolk kan worden aangeduid, wordt een nieuwe datum vastgesteld en al naar het geval, aan de asielzoeker medegedeeld of verstuurd naar zijn verkozen verblijfplaats overeenkomstig artikel 51/2, 6e lid van de wet."

Verzoekende partijen maken op geen enkele wijze aannemelijk dat voormelde artikelen geschonden zouden zijn door de commissaris-generaal.

Immers, zoals ook in de bestreden beslissing wordt opgemerkt, werd *in casu* door eerste verzoekende partij voor de Dienst Vreemdelingenzaken aangegeven het Russisch voldoende te beheersen om de problemen die geleid hebben tot haar vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden. Zij verzette zich niet tegen het gebruik van een tolk die het Russisch machtig is ('verklaring betreffende de procedure' R., vraag 2). De commissaris-generaal kon dan ook overeenkomstig artikel 20, § 1 van voormeld koninklijk besluit van 11 juli 2003 op goede gronden voor het persoonlijk onderhoud een tolk voorzien die het Russisch machtig is.

Dat eerste verzoekende partij in de DVZ-vragenlijst 'bijzondere procedure noden' d.d. 17 februari 2021 aangaf dat zij zich *"niet heel goed (kan) uitdrukken in het Russisch"* en dat in de 'beoordeling bijzondere procedurele noden' d.d. 17 februari 2021 hierop gewezen wordt, doet hieraan geen enkele afbreuk. Immers blijkt uit wat volgt dat door verwerende partij in dit verband passende steunmaatregelen werden genomen teneinde hieraan tegemoet te komen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uit de notities van haar persoonlijk onderhoud van 21 september 2021 blijkt dat eerste verzoeker zich bij aanvang niet heeft verzet tegen het gebruik van een tolk Russisch, en dat haar gevraagd werd om eventuele problemen te melden zodat in voorkomend geval een oplossing gezocht kon worden (notities CGVS R. d.d. 21/09/2021, p. 2). Op het einde van dit persoonlijk onderhoud werd voorts nagegaan of zij de tolk goed begrepen had, waarop zij weliswaar aangaf beter het Tsjetsjeens te begrijpen, doch geen melding maakte van concrete, ernstige taalproblemen (notities CGVS R. d.d. 21/09/2021, p. 14). Bovendien werd haar de mogelijkheid geboden om bijkomend een schriftelijke verklaring in het Tsjetsjeens over te maken (notities CGVS R., p. 14), doch liet eerste verzoekende partij deze mogelijkheid onbenut.

De Raad merkt op dat overeenkomstig voormeld artikel 21 de verzoeker om internationale bescherming aan het begin van het persoonlijk onderhoud dan wel tijdens het verloop van dit onderhoud kan vragen dat een andere tolk wordt aangeduid. Echter, *in casu* heeft eerste verzoeker een dergelijke vraag niet gesteld. Een schending van voormeld artikel 21 wordt dan ook niet aangetoond.

Zij het hierbij overigens nog opgemerkt dat eerste verzoekende partij noch haar raadsman gebruik heeft gemaakt van de gelegenheid om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud te bekomen om op deze manier na te gaan of de inhoud hiervan correct is. Conform artikel 57/5^{quater}, § 2 van de Vreemdelingenwet hadden eerste verzoekende partij en haar raadsman de mogelijkheid om binnen de twee werkdagen na het persoonlijk onderhoud een dergelijke kopie te vragen aan het Commissariaat-generaal. Echter blijkt nergens uit dat zij dergelijke aanvraag aan het Commissariaat-generaal hebben gericht.

Ten slotte dient er bovendien op te worden gewezen dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift nalaten enig concreet voorbeeld aan te brengen van een moment waarop eerste verzoekende partij verkeerd begrepen zou zijn, of waar zij, eventueel na verduidelijking, geen accurate verklaringen zou hebben kunnen afleggen omwille van een beperkte kennis van het Russisch. Verzoekende partijen blijven dan ook in gebreke *in concreto* aan te tonen dat eerste verzoekende partij wegens een beperkte kennis van het Russisch niet op volwaardige wijze zou hebben kunnen deelnemen aan de procedure en/of dat de notities van het persoonlijk onderhoud van eerste verzoekende partij niet zouden mogen worden gebruikt bij het beoordelen van hun verzoek om internationale bescherming.

2.2.4. Uit de verklaringen van verzoekende partijen blijkt dat zij een terugkeer naar de Russische Federatie vrezen omdat eerste verzoekende partij er geïmagineerd wordt door de Tsjetsjeense autoriteiten die wilden dat zij haar betrokkenheid bij de overval van een bankautomaat zou bekennen (notities CGVS R. d.d. 21/09/2021, p. 9; notities CGVS E. d.d. 21/09/2021, p. 7-8; notities CGVS K., p. 3-8).

2.2.5. De Raad duidt er evenwel op dat in de bestreden beslissingen op omstandige wijze wordt vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas, en dit omdat hun opeenvolgende verklaringen ernstige tegenstrijdigheden en incoherenties bevatten. In het bijzonder wordt er door verwerende partij op gewezen dat (i) eerste verzoekende partij tegenstrijdig is over wat er gebeurde tijdens de twee weken dat zij werd vastgehouden, (ii) zij tevens inconsistent is over het feit of er al dan niet vingerafdrukken werden afgenomen toen zij gedwongen werd om documenten te ondertekenen, (iii) zij ook incoherente verklaringen aflegt over de keren dat haar gezin naar het politiekantoor werd gebracht tijdens haar aanhouding, (iv) haar zoon, *i.e.* derde verzoekende partij, zich bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet kon herinneren in welke maand zijn vader voor twee weken werd meegenomen, (v) haar vrouw en haar zoon, *i.e.* tweede en derde verzoekende partij, tegenstrijdig zijn in hun verklaringen over waar haar vrouw al dan niet getuige is van geweest, (vi) haar zoon incoherente verklaringen aflegt over de keer dat het gezin bij eerste verzoekende partij in het politiekantoor werd gebracht en daarnaast de verklaringen van haar zoon en haar vrouw hierover bovendien tegenstrijdig zijn, (vii) Cedoca, de researchdienst van het CGVS wel informatie terugvindt over deze overval maar geen informatie over de arrestatie van eerste verzoekende partij of van andere personen in het kader van deze diefstal, hetgeen merkwaardig is gelet op de beweerde protestacties in de hoofdstad Grozny en de ruchtbaarheid in Tsjetsjenië die aan haar aanhouding volgens haar verklaringen zou zijn gegeven, (viii) uit de verklaringen van eerste en tweede verzoekende partij blijkt dat er aan eerste en derde verzoekende partij op 25 november 2019 en aan tweede verzoekende partij op 5 februari 2020 een internationaal paspoort werd uitgereikt, hetgeen niet verenigbaar is met hun bewering dat eerste verzoekende partij geïmagineerd zou worden door de autoriteiten, (ix) het in de geschetste context, m.n. dat de autoriteiten hen in de gaten hielden en volgden, dat ze hen bespioneerden en af luisterden, het ook compleet onaannemelijk is dat zij, als het ware bij wijze van aankondiging van hun vertrek uit de Russische Federatie, een internationaal paspoort aanvraagden en afhaalden op het paspoortbureau in Grozny, en het hierbij bovendien merkwaardig is dat aangezien blijkt de verklaringen van tweede verzoekende partij de autoriteiten net wilden voorkomen dat zij Tsjetsjenië zouden verlaten om elders de verwondingen van haar man te laten vaststellen, zij een verhaal in elkaar zou steken als dat zij een reis naar Turkije dienden te ondernemen om haar man medisch te laten verzorgen, (x) zij nalieten om onmiddellijk na hun aankomst in Cyprus een verzoek om internationale bescherming in te dienen, en bovendien hierna nog 5 dagen in Roemenië, 3 dagen in Parijs verbleven en vervolgens nog eens 15 dagen in België wachtten om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, en (xi) de door hen aangebrachte documenten niet van aard zijn hierop een ander licht te werpen.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partijen geen overtuigende argumenten bijbrengen die bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht plaatsen.

2.2.6. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partijen zich in hun verzoekschrift grotendeels beperken tot het herhalen van en het volharden in een aantal eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren of tegenspreken van de gedane vaststellingen, het poneren van *post-factum* beweringen en -verschoningen, en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal. Als dusdanig wordt er echter geen afbreuk gedaan aan de verschillende motieven van de bestreden beslissingen.

2.2.7. Wat betreft de door verzoekende partijen geciteerde informatie van S. G. omtrent “*de penibele situatie van Tsjetsjenen in Rusland*” (zie bijlagen 5 en 6 van het verzoekschrift), stelt de Raad vast dat deze informatie niet over verzoekende partijen handelt doch louter algemeen van aard is. Deze informatie is dan ook niet van aard dat het de geloofwaardigheid van hun relaas kan herstellen. De Raad onderstreept dat een loutere verwijzing naar de algemene toestand in hun land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partijen er werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven, gelet op het ongeloofwaardige karakter van hun asielrelaas, desbetreffend in gebreke.

2.2.8. Waar verzoekende partijen ter verklaring van de vastgestelde inconsistenties opwerpen dat verwerende partij er zelf op duidt dat eerste verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken een verward antwoord gaf, en benadrukken dat eerste verzoekende partij zich tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal beter voelde, merkt de Raad evenwel op dat de passage in de bestreden beslissingen waarin erop gewezen wordt dat eerste verzoekende partij *“tijdens het interview traag sprak en op een gestelde vraag een verward antwoord gaf”* betrekking heeft op haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 15 september 2020 en de vragenlijst en beoordeling inzake bijzondere procedurele noden die toen werden opgesteld. De *“DVZ Vragenlijst”* (hierna: vragenlijst CGVS) waarnaar in de bestreden beslissingen verwezen wordt, en waaruit inconsistenties blijken wanneer deze vergeleken wordt met de latere verklaringen van eerste verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud, werd evenwel ingevuld op 17 februari 2021, *i.e.* vijf maanden na voormeld eerste interview op de Dienst Vreemdelingenzaken. Blijkens het administratief dossier werden op die dag opnieuw een DVZ-vragenlijst ‘bijzondere procedurele noden’ en een ‘beoordeling bijzondere procedurele noden’ opgesteld. In deze documenten d.d. 17 februari 2021 wordt nergens vermeld dat eerste verzoekende partij verward zou hebben geantwoord. De inschatting die werd gemaakt op 15 september 2020 kan dan ook niet betrokken worden op de verklaringen afgelegd door eerste verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 17 februari 2021, en bijgevolg niet dienstig worden aangewend ter verklaring van de vastgestelde inconsistenties.

2.2.9. Waar verzoekende partijen in verband met de vastgestelde tegenstrijdigheid in de verklaringen van eerste verzoekende partij over wat er gebeurde tijdens de twee weken dat zij werd vastgehouden opmerken dat eerste verzoekende partij verklaarde dat de residentie van Kadyrov en het hoofdkwartier van SOBR zich op hetzelfde domein bevinden, maar zeer ver uiteen liggen, doch dat de commissaris-generaal nagelaten heeft de correctheid van deze verklaring te onderzoeken, wijst de Raad er evenwel op dat in de bestreden beslissingen inzake deze verklaring terecht gemotiveerd wordt dat deze uitleg niet volstaat om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen, nu eerste verzoekende partij bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk aangaf dat zij éénmaal elders werd overgebracht, m.n. de residentie van Kadyrov, en dat zij daar werd gefolterd, terwijl zij voor het Commissariaat-generaal duidelijk maakte dat enerzijds haar overbrenging naar de residentie van Kadyrov waar zij werd aangesproken door P., en anderzijds haar overbrenging naar de SOBR afdeling waar zij werd gefolterd, twee verschillende gebeurtenissen betreffen, hetgeen echter helemaal niet blijkt uit haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Redelijkerwijze mag worden verwacht dat de opeenvolgende verklaringen van eerste verzoekende partij over dit kernelement, m.n. wat er gebeurde tijdens de twee weken dat zij werd vastgehouden, eenduidig zouden zijn, *quod non*. De Raad ziet ten slotte niet in waarom de commissaris-generaal de correctheid van de verklaring dat de residentie van Kadyrov en het hoofdkwartier van SOBR zich op hetzelfde domein bevinden, doch zeer ver uiteen liggen, zou hebben moeten onderzoeken, zoals verzoekende partijen aanvoeren, nu dergelijke informatie geen ander licht kan werpen op de vaststelling dat de opeenvolgende verklaringen van eerste verzoekende partij duidelijk tegenstrijdig zijn.

2.2.10. Waar verzoekende partijen stellen dat de zoon van eerste verzoekende partij wegens stress zich bij het invullen van de vragenlijst CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet kon herinneren in welke maand haar vader voor twee weken werd meegenomen, en enkel kon aangeven dat hij van de 9de tot de 24^e dag van een maand werd vastgehouden, meent de Raad dat het allerm minst logisch is dat de zoon van eerste verzoekende partij dan weer wel wist dat het van de 9de tot de 24^e dag van een maand was, wat nochtans moeilijker is om te onthouden dan in welke maand hun gezin de door hen beweerde ernstige moeilijkheden zou hebben gekend. Zij het overigens vastgesteld dat hij evenmin later tijdens dit interview alsnog de maand kon opnoemen, terwijl hem nochtans gevraagd werd of hij nog iets had toe te voegen (vragenlijst CGVS K., vraag 8). De verklaringen van de zoon van eerste verzoekende partij, *i.e.* derde verzoekende partij, komen dan ook geenszins doorleefd over en vertonen daarentegen een ingestudeerd karakter.

2.2.11.1. Inzake de vaststelling in de bestreden beslissingen dat de zoon en de vrouw van eerste verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen afleggen over hetgeen waarvan haar vrouw al dan niet getuige was tijdens de eerste keer dat zij zich op het politiebureau moesten aanbieden, duiden verzoekende partijen erop dat de zoon van eerste verzoekende partij verklaarde dat hij en zijn moeder eerst samen werden binnengebracht, waarbij hij hardhandig behandeld en geduwd werd, zij vervolgens verhoord werden in aparte lokalen en dat hij in het gehoorlokaal hardhandig tegen de tafel werd geduwd. Van dit laatste was zijn moeder geen getuige. Verzoekende partijen merken tevens op dat de zoon van eerste verzoekende partij niet veel over de gebeurtenissen praat met zijn gezinsleden.

2.2.11.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partijen niet verder komen dan de loutere verwijzing naar één van de tegenstrijdig bevonden versies dan wel het aanpassen van hun eerdere verklaringen, hetgeen de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft.

In de bestreden beslissingen wordt met recht vastgesteld dat hun versies over de eerste keer dat zij zich op het politiebureau moesten aanbieden niet overeenstemmen: *“Voorts stelt uw zoon (CGVS zoon p. 5-6) dat de eerste keer dat hij zich samen met zijn moeder op het politiebureau moest aanbieden, ze in aparte kamers werden gehouden, dat hij toen tegen zijn knie werd geduwd en zijn hoofd werd vastgehouden waardoor hij pijn had aan zijn nek en been. Hij stelt dat zijn moeder dit incident niet heeft gezien en hij dit ook niet aan haar heeft verteld. Uw vrouw daarentegen verklaart (CGVS vrouw p. 8 & 14) dat ze de eerste keer toen ze met haar oudste zoon op het politiebureau waren, dat ze hem behandelden als een voetbal, dat ze hem bij de deur begonnen te duwen en te schoppen, hetgeen toch een andere versie is dan hetgeen uw zoon zegt over wat er toen is gebeurd. Bij confrontatie stelt uw vrouw dat ze niet weet of jullie zoon is gefolterd, dat hij daar niks van zei, maar dat ze wel zeiden dat ze hem gingen folteren. Deze motivering biedt echter geen verklaring voor de tegenstrijdigheid in hun verklaringen over wat uw vrouw al dan niet getuige is van geweest.”*

In tegenstelling tot wat verzoekende partijen trachten voor te houden in hun verzoekschrift, blijkt nergens uit de verklaringen van de zoon van eerste verzoekende partij dat hij reeds hardhandig werd behandeld op het moment dat hij samen met zijn moeder het politiebureau werd binnengebracht en voordat hij naar een aparte gehoorruimte werd gebracht (notities CGVS K., p. 5). Hij verklaarde zonder meer dat zijn moeder niet op de hoogte is van het fysieke geweld dat tegen hem werd gebruikt (notities CGVS K., p. 5-6). De respectieve verklaringen van tweede en derde verzoekende partij zijn dan ook onverenigbaar met elkaar.

2.2.12.1. In verband met de inconsistente verklaringen van de zoon van eerste verzoekende partij over de keer dat het gezin bij eerste verzoekende partij in het politiekantoor werd gebracht, menen verzoekende partijen dat het onredelijk is om te stellen dat de zoon van eerste verzoekende partij zich niet zou mogen bedenken en aanvankelijk verkeerd weergegeven feiten niet zou mogen rechtzetten. Bovendien is het logisch dat hij zich niet onmiddellijk herinnert dat zijn broer is flauwgevalen aangezien hij zelf net het slachtoffer is geweest van folterpraktijken door de Tsjetsjeense autoriteiten.

2.2.12.2. De Raad duidt er evenwel op dat in alle redelijkheid kan worden aangenomen dat dergelijke bepalende van de alledaagsheid sterk afwijkende ervaring in het geheugen gegrift zou staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zou hebben en dat de zoon van eerste verzoekende partij hiervan ook in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving zou kunnen geven. De vaststelling dat hij aanvankelijk niet met zekerheid kan zeggen of zijn broer mee was toen het gezin bij zijn vader in het politiekantoor werd gebracht, en meent dat zijn jongere broer naar hun oma was gebracht om hem stress te besparen, terwijl hij later nadat een pauze werd genomen plots verklaarde dat zijn broer wel degelijk aanwezig was en toen onwel is geworden, komt dan ook allerm minst doorleefd over en komt de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partijen niet ten goede.

2.2.13.1. Inzake de motivering in de bestreden beslissing dat Cedoca, de researchdienst van het CGVS, wel informatie terugvond over de overval, maar geen informatie over de arrestatie van eerste verzoekende partij of van andere personen in het kader van deze diefstal, hetgeen merkwaardig is gelet op de beweerde protestacties in de hoofdstad Grozny en ruchtbaarheid in Tsjetsjenië die aan haar aanhouding zou zijn gegeven, beargumenteren verzoekende partijen dat zij nooit hebben gezegd dat de media aandacht zou hebben besteed aan de arrestatie van eerste verzoekende partij, waarbij zij tevens verwijzen naar algemene informatie over het gebrek aan persvrijheid in Tsjetsjenië (bijlagen 3 en 4 van het verzoekschrift).

2.2.13.2. De Raad is echter van oordeel dat aangezien er in de geraadpleegde bronnen wel informatie terug te vinden is van de overval waarover eerste verzoekende partij ondervraagd zou zijn en eerste en tweede verzoekende partij voorts zelf verklaarden dat de aanhouding van eerste verzoekende partij veel bekendheid zou hebben gekregen in Tsjetsjenië en zou hebben geleid tot dagelijkse eisen om haar vrijlating (vragenlijsten CGVS R. en E., vraag 3.5), het niet kennelijk onredelijk is om te verwachten dat van deze aanhouding enige informatie terug te vinden zou zijn in de geraadpleegde bronnen. Evenmin tonen verzoekende partijen aan dat dergelijke informatie onmogelijk op het internet zou kunnen worden gepubliceerd, eventueel door auteurs of media die berichten over gebeurtenissen in de Noordelijke Kaukasus maar werkzaam zijn buiten Tsjetsjenië. Hun verwijzing naar het gebrek aan persvrijheid in

Tsjetsjenië volstaat dan ook niet om te verklaren waarom hiervan in de mediabronnen geen enkel spoor van terug te vinden is.

Ten slotte duidt de Raad er nog op dat de motivering van de bestreden beslissingen als geheel dient te worden gelezen, en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen.

2.2.14. Verder is de Raad van oordeel dat door verwerende partij terecht gemotiveerd wordt dat het aanvragen en verkrijgen van een (legaal) internationaal paspoort door verzoekende partijen haaks staat op hun bewering te worden gevisieerd door hun autoriteiten.

Verwerende partij overweegt dienaangaande terecht als volgt: *“Er moet verder vastgesteld worden dat uit uw verklaringen en deze van uw vrouw (CGVS p. 6; CGVS vrouw p. 4-5, 12-13) blijkt dat er u en uw zoon op 25/11/2019 en uw vrouw op 05/02/2020 een internationaal paspoort werd uitgereikt. Men zei dat het niet zou lukken via de officiële procedure om ze bij de Kadyrov instanties te verkrijgen. Uw vrouw betaalde geld om de procedure te versnellen en zei dat u naar Turkije moest voor medische zorgen. Jullie zijn ze stiekem ’s morgens voor de opening van het paspoortbureau in Grozny gaan afhalen. Jullie verklaren dat dit legale internationale paspoorten zijn. Uw vrouw haalt ook aan dat jullie toen door de autoriteiten in de gaten werden gehouden en ze jullie volgden, dat ze jullie vaak controleerden en af luisterden, omdat ze wilden voorkomen dat jullie Tsjetsjenië zouden verlaten en elders uw verwondingen zou laten vaststellen. Het is bijgevolg bijzonder merkwaardig dat jullie een dergelijke risicovolle onderneming zouden durven te ondernemen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt immers dat de Tsjetsjeense overheidsdiensten doorspekt zijn met Kadyrovtsi en bv. via de lokale FMS (federale migratie dienst) toegang hebben tot informatie over wie een paspoort heeft aangevraagd en wie een paspoort heeft bekomen. Mocht u werkelijk gevisieerd worden door de autoriteiten in uw land, die ook wilden voorkomen dat u het land zou verlaten zoals uw vrouw verklaarde, kan er bijgevolg redelijkerwijze van worden uitgegaan dat uw autoriteiten u niet zomaar een internationaal paspoort zouden afleveren waarmee u het land zou kunnen verlaten. Ook moet worden opgemerkt dat zelfs indien er van zou kunnen uitgegaan worden dat u het paspoort tegen betaling verkreeg, dit niets afdoet aan het gegeven dat een zoals u beweert legaal internationaal paspoort door de officiële instanties u werd uitgereikt. Aangezien dit internationaal paspoort voor uzelf werd aangevraagd en verkregen, en werd opgesteld met uw originele gegevens – ook al werd er betaald om de procedure te versnellen – kan moeilijk worden ingezien waarom de officiële instanties een internationaal paspoort zouden uitreiken voor iemand die zij viseren. Aangezien u toen een internationaal paspoort bekwam is het bijgevolg compleet ongeloofwaardig dat u zou gevisieerd worden door uw autoriteiten.*

In de context die uw vrouw schetste, m.n. dat de autoriteiten jullie in de gaten hielden en volgden, dat ze jullie bespioneerden en af luisterden, is het ook compleet onaannemelijk dat jullie, als het ware bij wijze van aankondiging van jullie vertrek uit de Russische Federatie, een internationaal paspoort aanvroegen en afhaalden op het paspoortbureau in Grozny. Bij confrontatie (CGVS vrouw p. 13) geeft uw vrouw een warrige uitleg als dat ze niet denkt dat de autoriteiten tijd hadden om te denken, dat ze handelde door zo geloofwaardig mogelijk over te komen door geld in te zamelen voor de reis naar Turkije, en stelt ze merkwaardig genoeg dat Kadyrovtsi een geld inzamelactie nooit uit het oog verliezen, dat ze dit controleren, en dat dit dus ruchtbaarheid had gekregen over het verhaal van de reis naar Turkije. Aangezien blijkens de verklaringen van uw vrouw de autoriteiten net wilden voorkomen dat jullie Tsjetsjenië zouden verlaten om elders uw verwondingen te laten vaststellen, is het heel merkwaardig dat uw vrouw een verhaal in elkaar zou steken als dat jullie een reis naar Turkije dienden te ondernemen om u medisch te laten verzorgen. Ook deze vaststellingen doen derhalve ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie relaas.”

De Raad bemerkt dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift zelf stellen dat zij hiermee “gigantische risico's” namen, waarmee zij bovenstaande vaststelling geenszins ontkrachten. Dat zij geen andere keuze zouden hebben gehad, zoals zij beweren, kan niet worden aangenomen nu er immers ook andere, minder zichtbare, manieren denkbaar zijn waarop zij hun land van herkomst hadden kunnen verlaten. Dat verzoekende partijen, die stellen gevisieerd te worden door de Kadyrovtsi, en dat men hen in de gaten hield en volgde, als het ware bij wijze van aankondiging van hun intentie om het land te ontvluchten, bij het paspoortbureau in Grozny een internationaal paspoort aanvroegen en zelf afhaalden, ondergraaft op ernstige wijze de geloofwaardigheid van de door hen beweerde problemen met de Tsjetsjeense autoriteiten. Dat het paspoort uitgereikt werd door de centrale autoriteiten in Moskou, neemt niet weg dat zij zich om dit paspoort te bekomen hebben gericht tot het paspoortbureau in Grozny, en dus een Tsjetsjeense overheidsdienst. Gezien de beschikbare informatie waaruit blijkt dat

de Tsjetsjeense overheidsdiensten doorspekt zijn met Kadyrovtsi en bv. via de lokale FMS (federale migratie dienst) toegang hebben tot informatie over wie een paspoort heeft aangevraagd en wie een paspoort heeft bekomen, is zulks allerminst aannemelijk.

2.2.15. Ten slotte merkt de Raad nog op dat verzoekende partijen evenmin de motivering in de bestreden beslissingen omtrent de laattijdigheid van hun verzoek om internationale bescherming in een ander daglicht stellen.

Waar verzoekende partijen stellen dat in de bestreden beslissingen verkeerd gesteld wordt dat tweede verzoekende partij verklaard zou hebben dat de vrouw die hun visums had geregeld hen chanteerde, nu het immers net zij waren die de vrouw chanteerden, stelt de Raad vast dat tweede verzoekende partij inderdaad aangaf dat zij de vrouw begon te chanteren toen deze laatste talmde met het kopen van de vliegtickets voor Roemenië opdat deze haar beloftes zou nakomen (notities CGVS E. d.d. 21/09/2021, p. 6). Echter blijft niettemin onverminderd overeind dat de verwijzing van tweede verzoekende partij naar het feit dat de vrouw die hun visums had geregeld talmde met het kopen van de vliegtickets voor Roemenië niet aanvaard kan worden ter verklaring van hun laattijdig verzoek om internationale bescherming, nu niet ingezien kan worden waarom verzoekende partijen, die in Cyprus verbleven met een legaal internationaal paspoort, niet zelf deze tickets konden kopen en onmiddellijk konden doorreizen naar het land van hun voorkeur.

Verder onderstreept de Raad dat eerste en tweede verzoekende partij duidelijk tegenstrijdig zijn wat betreft hun land van voorkeur, dit terwijl zij nochtans hun voorkeur voor een bepaald land aanvoeren als verschoning waarom zij niet sneller een verzoek indienden. Immers is het wel degelijk inconsistent dat eerste verzoekende partij verklaart dat zij in België een verzoek wilden indienen omdat haar schoonzus hier woont en zij dit voor haar vrouw wou doen (notities CGVS R. d.d. 21/09/2021, p. 7), terwijl tweede verzoekende partij van haar kant dan weer beweert dat ze in Zweden een verzoek wilden indienen omdat ze er familie heeft (notities CGVS E. d.d. 21/09/2021, p. 6). De loutere opmerking dat tweede verzoekende partij familie heeft in verschillende Europese landen doet geen enkele afbreuk aan voormelde inconsistentie over het land dat hun voorkeur genoot.

Waar verzoekende partijen nog opwerpen dat uit het gegeven dat zij in de verschillende doorreislanden nog geen week verbleven hun haast blijkt om zo snel mogelijk naar België te kunnen komen, gaan zij er echter aan voorbij dat zij, nadat zij na hun verblijf in Cyprus nog vijf dagen in Roemenië en drie dagen in Parijs verbleven, eens in België nog eens vijftien dagen wachtten alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dergelijke houding haalt finaal de ernst en geloofwaardigheid van de door hen geschetste vrees onderuit.

2.2.16. Daarnaast onderstreept de Raad nog dat een loutere verwijzing naar één versie van hun verklaringen de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties niet opheft. Er anders over oordelen zou immers elk opeenvolgend verhoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

2.2.17. Wat betreft nog het betoog van verzoekende partijen dat *“er onvoldoende eigen onderzoek door het CGVS gebeurde naar achterliggende gebeurtenissen en feitelijkheden (...)”* en dat *“(v)erweerder (...) hier zelf info over (had) kunnen inwinnen doch (...) ervoor (koos) om alle elementen zomaar zonder meer af te wijzen”*, wijst de Raad er evenwel op dat verwerende partij alle door verzoekende partijen aangegeven feiten en elementen onderzocht heeft en op omstandige wijze uiteengezet heeft waarom geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door hen voorgehouden problemen met de Tsjetsjeense autoriteiten. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen er niet in slagen desbetreffende pertinente motieven *in concreto* in een ander daglicht te stellen. Het betoog van verzoekende partijen dat niets werd onderzocht is dan ook allerminst ernstig. Gelet op de uitgebreide motivering van verwerende partij, waarbij alle door verzoekende partijen aangereikte documenten en gebeurtenissen worden besproken, stelt de Raad vast dat er een nauwkeurige feitenvinding heeft plaatsgevonden, waarbij de Raad eveneens wenst te verwijzen naar de uiteenzetting onder punt 2.2.25.

Waar verzoekende partijen, verwijzend naar rechtspraak van het Hof van Justitie, duiden op de samenwerkingsplicht van asielinstanties, wijst de Raad erop dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van

verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. De Raad wijst erop dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Er is bij de commissaris-generaal slechts sprake van een onderzoeksplicht wanneer de verzoeker om internationale bescherming voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot de beslissing die krachtens artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. Aangezien op grond van het geheel van de vaststellingen rechtsgeldig kon worden besloten dat het relaas van verzoekende partijen ongeloofwaardig is, kan niet worden ingezien waarom de commissaris-generaal zelf verder onderzoek diende uit te voeren *“naar achterliggende gebeurtenissen en feitelijkheden zoals vermeld in de verklaringen van verzoekers”*.

2.2.18. Inzake de door verzoekende partijen bijgebrachte rechtspraak en richtlijnen van het UNHCR (zie bijlage 11 van het verzoekschrift), wijst de Raad er vooreerst op dat de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State waarnaar verwezen wordt individuele gevallen betreft en geen bindende precedentwaarde heeft. De Raad duidt erop dat het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen op individuele wijze dient te worden beoordeeld, waarbij zij hun nood aan internationale bescherming *in concreto* aannemelijk dienen te maken. Gelet op wat voorafgaat, blijven zij hiertoe echter manifest in gebreke.

Wat betreft de aangehaalde arresten van het EHRM en het Hof van Justitie, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen niet *in concreto* aantonen dat hun zaak gelijkaardig is aan deze zaken en/of dat de bestreden beslissingen zouden ingaan tegen deze rechtspraak.

Ten slotte merkt de Raad nog op dat de UNHCR-richtlijnen geen afdwingbare rechtsregels bevatten, zodat verzoekende partijen er niet op kunnen steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissingen te besluiten.

2.2.19. De door verzoekende partijen bijgebrachte documenten volstaan geenszins om de door verzoekende partijen voorgehouden problemen aan te tonen en kunnen dan ook niet de geloofwaardigheid van hun asielrelaas herstellen.

Inzake de interne en internationale paspoort, reisdocumenten, rijbewijs, geboorteakte, en huwelijksakte wordt in de bestreden beslissingen terecht opgemerkt dat deze stukken louter persoonsgegevens bevatten die niet worden betwist.

Betreffende de neergelegde Russische medische documenten, wordt met recht het volgende gesteld in de bestreden beslissingen: *“De Russische medische documenten opgesteld in november 2019 (zie groene map, vertaling doc 2 tot doc 9) leveren informatie dat u aandoeningen heeft aan de spieren en pezen van uw rechterschouder en ellebooggewricht, hetgeen niet wordt betwist. Deze documenten tonen echter niet aan dat deze aandoeningen zouden veroorzaakt zijn in de door u beweerde omstandigheden. Het Russisch medische document zonder datum (zie groene map, vertaling doc 1) stelt dat u last heeft van hoofdpijn, duizeligheid, aanwezigheid van meerdere kneuzingen en schaafwonden aan het hoofd, de romp en de ledematen, en dat u schotwonden heeft in het linker ellebooggewricht en het rechter schouder gebied. Het document vermeldt ook dat volgens de patiënt hij de verwondingen opliep door slagen door onbekenden in camouflage uniform en dat er aan de polsgewrichten schaafwonden zijn door de beweging van handboeien. Er moet echter op worden gewezen dat een medisch verslag weliswaar een bepaalde diagnose kan stellen, maar geen uitsluitel kan geven over de oorzaak en omstandigheden van de problemen. Een arts kan vaststellingen doen met betrekking tot de fysieke en mentale gezondheidstoestand van een patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens hebben over de oorzaak van vastgestelde problemen (schaafwonden aan de polsgewrichten door de beweging van handboeien), doch kan niet met zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen die aan de basis liggen van de gezondheidsproblemen. Zodoende vormt dit medisch attest in geen geval een sluitend bewijs voor de aangehaalde feiten uit uw asielrelaas. Het louter neerschrijven van deze feiten door een dokter, gebaseerd op uw eigen persoonlijke verklaringen (volgens de patiënt liep hij de verwondingen op door slagen door onbekenden in camouflage uniform), vormt geen objectief bewijs van wat u zou hebben meegemaakt. Daarenboven moet worden benadrukt dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas*

herstellen. Voorts moet worden opgemerkt dat de manier waarop jullie dit medisch document hebben bekomen toch zekere vragen oproepen. Uw vrouw verklaart immers (CGVS vrouw p. 13-14) dat bij gevallen zoals uw man, waarbij de medische diensten weten dat de persoon werd mishandeld door de autoriteiten, ze dergelijke dossiers laten doorgaan zonder veel administratie en papierwerk, omdat de uitreikende instantie dan zelf voor hun leven zouden vrezen, en ze dus louter algemeenheden schrijven. Daarom heeft uw vrouw een chirurg gecontacteerd die jullie kenden, en via hem konden jullie druk zetten op de chirurg die in het politiekantoor de twee kogels operatief bij u had verwijderd, met de vraag om toch iets te schrijven voor als jullie zouden vertrekken. De chirurg deed dit gedrukt omdat hij bang was om te schrijven. De vaststelling dat jullie dit document via een kennis regelden, en de vaststelling dat er geen datum op dit document staat noch dat de naam van de ondertekende dokter leesbaar is, maakt dan ook dat de bewijswaarde van dit document bijzonder relatief is en dus geenszins bij machte is om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen teniet te doen."

Inzake de Belgische medische en psychologische attesten overweegt de commissaris-generaal terecht als volgt: "Wat betreft het Belgisch medisch attest opgesteld in het kader van een 9ter aanvraag, maakt melding dat u werd gemarteld en gefolterd, hetgeen enkel kan gebaseerd zijn op uw verklaringen en dus bezwaarlijk als een bron van objectieve informatie kan worden beschouwd. Wat betreft de melding dat u elektrocutie 1etsels heeft, moet ook hier worden opgemerkt dat rekening houdende met zijn bevindingen een arts vermoedens kan hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, doch dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen.

Het Belgisch attest dd. 21/09/2021 opgesteld door een psycholoog geeft aan dat u sinds 23/07/2020 in behandeling bent en de psycholoog met de regelmaat van om de twee of drie weken ziet. Er wordt aangegeven dat u uw land van herkomst bent ontvlucht n.a.v. vrijheidsberoving met vergaande psychische en fysische mishandeling, dat u de gevolgen van de mishandeling levenslang zal moeten dragen, dat uw lijdensweg niet te vatten is in menselijke termen, dat het de psycholoog onmenselijk lijkt om jullie een negatief advies te geven, en dat een eventuele gedwongen terugkeer het gezin dit niet zal overleven. Ook hier moet opgemerkt worden dat een psycholoog niet met zekerheid de feitelijke omstandigheden kan vaststellen waarin dit trauma of deze nawerkingen werden veroorzaakt. Hoe betreurenswaardig het CGVS uw psychische en fysische toestand ook acht, er moet worden vastgesteld dat een psycholoog bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten volledig afhankelijk is van hetgeen hem door de cliënt wordt aangereikt. In het attest is sprake van het feit dat u grote problemen heeft gehad in uw land van herkomst. Deze verklaringen impliceren echter niet dat er een exclusief causaal verband kan worden afgeleid tussen uw psychisch-fysische toestand en het vermeende asielrelaas, en al evenmin dat dit de waarachtigheid van de feiten zou kunnen aantonen.

Wat betreft de usb-stick met foto's en een video over uw lichamelijke verwondingen moet worden opgemerkt dat op basis van deze beelden niet kan worden afgeleid dat u in de door u beweerde omstandigheden deze zou hebben opgelopen."

Verzoekende partijen komen desbetreffend niet verder dan het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder bovenstaande bevindingen evenwel *in concreto* en afdoend te weerleggen.

Wat betreft de nieuwe stukken die verzoekende partijen bijbrengen middels het verzoekschrift (bijlagen 2 en 8), merkt de Raad op dat deze evenmin de geloofwaardigheid van hun asielrelaas kunnen herstellen.

Wat betreft de steunverklaringen (bijlage 8 van het verzoekschrift), dient vooreerst vastgesteld te worden dat niet alle stukken vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebreke aan een vertaling naar de taal van de rechtspleging toe deze documenten niet in overweging. Wat betreft de in het Nederlands opgestelde stukken, merkt de Raad op dat de bewijswaarde van dergelijke stukken, die opgesteld zijn door derden die persoonlijke banden hebben met verzoekende partijen en een duidelijk gesolliciteerd karakter hebben, bijzonder beperkt is. Deze stukken kunnen dan ook niet volstaan ter staving van hun beweerde problemen.

Verder stelt de Raad vast dat de "historiek overzicht medisch dossier" (bijlage 2 van het verzoekschrift) een overzicht geeft van de (psycho-)medische klachten van eerste verzoekende partij, zijn raadplegingen en de ondergane behandelingen, doch op geen enkele wijze aantoonst dat het relaas zoals voorgehouden door verzoekende partijen waarachtig is. Evenmin bevat het informatie die van

aard is een ander licht te werpen op de beoordeling van de bijzondere procedurele noden in hoofde van eerste verzoekende partij, zoals besproken in punt 2.2.3. van onderhavig arrest.

Wat betreft nog het stuk waarin een arts littekens op het lichaam van eerste verzoekende partij vaststelt (bijlage 2 van het verzoekschrift), meent de Raad dat het louter gegeven dat eerste verzoekende partij littekens heeft op haar lichaam niet zonder meer inhoudt dat deze het gevolg zijn van letsels opgelopen in de omstandigheden zoals zij door verzoekende partijen worden voorgehouden. In de begeleidende notities, opgenomen in de *“historiek overzicht medisch dossier”*, geeft de arts bovendien enkel weer wat eerste en tweede verzoekende partij als oorzaak hebben vermeld, zonder zich verder aan de hand van objectieve vaststellingen over een mogelijke oorzaak uit te spreken.

2.2.20. Waar verzoekende partijen nog hekelen dat in hoofde van tweede en derde verzoekende partij een zogenaamde volgbeslissing werd genomen, is de Raad echter van oordeel dat de commissaris-generaal terecht verwezen heeft naar de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die genomen werd ten aanzien van eerste verzoekende partij, gelet op de verbondenheid van het vluchtrelaas van tweede en derde verzoekende partij met het vluchtrelaas van eerste verzoekende partij. Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat tweede en derde verzoekende partij hun respectieve verzoek hebben ingediend op grond van dezelfde asielmotieven als eerste verzoekende partij. Dit wordt ook als dusdanig in de bestreden beslissingen die genomen werden in hoofde van tweede en derde verzoekende partij vastgesteld. De commissaris-generaal kon aldus met recht concluderen dat in hoofde van tweede en derde verzoekende partij een gelijklopende beslissing moest worden genomen. Tweede en derde verzoekende partij betwisten niet dat zij hun verzoek om internationale bescherming verbonden hebben aan het verzoek van eerste verzoekende partij, waardoor de in hun hoofde genomen beslissingen voldoende gemotiveerd zijn door het overnemen van de motivering van de weigeringsbeslissing genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij.

2.2.21.1. Daarnaast voeren verzoekende partijen nog aan dat de commissaris-generaal het risico bij terugkeer had moeten onderzoeken ongeacht of hun asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden.

2.2.21.2. De Raad verwijst desbetreffend naar hetgeen de commissaris-generaal hierover motiveert in zijn nota met opmerkingen (rechtsplegingsdossier, stuk 4) en sluit zich hierbij aan: *“Wat betreft het risico bij terugkeer naar Tsjetsjenië voor personen die in het buitenland verbleven hebben en/of er een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, voegt verweerder de COI Focus Tsjetsjenië – Veiligheid bij terugkeer van 1 juni 2018 als bijlage toe aan onderhavige nota. Hieruit blijkt dat de geraadpleegde bronnen het er over eens zijn dat het loutere feit dat een persoon in Europa leefde of er een asielprocedure heeft doorlopen, in principe geen risico inhoudt om ernstige schendingen te ondergaan zoals wordt begrepen in de asielmaterie, voor personen die naar Tsjetsjenië terugkeren. Mogelijke risico's bij terugkeer komen voort uit specifieke kenmerken die een persoon kan doen gelden. Verder blijkt uit de informatie dat de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM), die instaat voor het bijstaan en opvolgen van vrijwillige terugkeerders, niet beschikt over aanwijzingen dat Tsjetsjenen die terugkeren enige problemen of conflicten kennen met de lokale autoriteiten. Overigens wordt geen van de Tsjetsjenen die terugkeren met hun terugkeerprogramma vervolgd in verband met de rebellenbeweging. Tot slot, blijkt ten algemene titel dat er geen sprake is van een negatieve attitude van de Russische en Tsjetsjeense autoriteiten ten opzichte van migranten die terugkeren uit Europa. Waar er in de informatie sprake is van individuele gevallen waarbij Tsjetsjenen ernstige problemen ondervinden na hun terugkeer naar Tsjetsjenië, dient te worden vastgesteld dat dit om een beperkt aantal gevallen gaat waarbij de aanleiding niet duidelijk is. Hierdoor leidt het overzicht van de individuele gevallen niet tot een andere appreciatie dan deze die blijkt uit de geraadpleegde bronnen, waaronder IOM. De vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade omwille van een verblijf en/of een verzoek om internationale bescherming in het buitenland dient bijgevolg steeds te worden beoordeeld in het licht van de persoonlijke situatie van de betrokkene en op grond van de individuele merites eigen aan de zaak (naar analogie: RvV nr.232.618 van 14 februari 2020).*

Voorgaande brengt met zich mee dat de door verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade moet worden beoordeeld in het licht van hun persoonlijke situatie en op grond van de individuele merites eigen aan hun zaak. Wat deze beoordeling betreft, dient in casu te worden vastgesteld dat er in verzoekers' hoofde geen bijzondere risicofactoren kunnen worden aangemerkt. Zij vooreerst opgemerkt dat het relaas waarop verzoekers zich steunen voor hun verzoek om internationale bescherming op goede gronden ongeloofwaardig werd bevonden. Bovendien reiken verzoekers geen andere, geloofwaardige, individuele risicofactoren aan. Bijgevolg maken

verzoekers evenmin aannemelijk dat zij bij een eventuele terugkeer naar Tsjetsjenië gevisieerd zullen worden door de ordediensten."

2.2.22. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.23. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij motiveert in de bestreden beslissingen desbetreffend als volgt: *"Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999 , drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.*

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is."

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die hierop een ander licht werpen.

De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door de loutere verwijzing naar de vaststelling dat Tsjetsjenië nog steeds niet vrij is van problemen – hetgeen door verwerende partij in de bestreden beslissingen niet wordt ontkend – niet weerlegd.

Waar verzoekende partijen nog verwijzen naar een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken (bijlage 9 van het verzoekschrift), wijst de Raad erop dat een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een van de diverse regio's van de noordelijke Kaukasus, niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals verzoekende partijen die wel deze nationaliteit hebben en vandaar afkomstig zijn. Dergelijke reisadviezen zijn *in casu* irrelevant daar ze niet slaan op de concrete situatie van de verzoeker om internationale bescherming, doch slechts bedoeld zijn om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het Kaukasus-gebied.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.24. Ten slotte duidt de Raad er nog op dat verzoekende partijen in de door hen bijgebrachte “*Synthesememorie*” d.d. 16 mei 2022 geen nieuwe elementen bijbrengen die alsnog bovenstaande beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming in een ander daglicht plaatsen.

Immers hernemen zij grotendeels de middelen die zij reeds opwierpen in hun verzoekschrift en komen zij voorts niet verder dan het tegenspreken van de gedane vaststellingen en het opwerpen van losse beweringen, zonder evenwel op enerlei wijze afbreuk te doen aan het voorgaande.

Waar verzoekende partijen als bijlage bij deze “*Synthesememorie*” nog een aantal (vertalingen van) steunverklaringen voegen (“*bijlage 12*” en “*bijlage 13*” van de “*Synthesememorie*”), stelt de Raad evenwel vast dat de bijgevoegde vertalingen geen voor eensluidend verklaarde vertalingen betreffen. Wat er ook van zij, zoals hierboven reeds werd opgemerkt, is de bewijswaarde van dergelijke stukken, die opgesteld zijn door derden die persoonlijke banden hebben met verzoekende partijen en een duidelijk gesolliciteerd karakter hebben, bijzonder beperkt. Deze stukken kunnen hoe dan ook niet volstaan ter staving van hun beweerde problemen.

2.2.25. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier R. en E., stukken 5 en 6; administratief dossier K., stukken 5 en 6), en dat verzoekende partijen tijdens hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal van respectievelijk 21 september 2021 (eerste en tweede verzoekende partij) en 22 september 2021 (derde verzoekende partij) de kans kregen om hun redenen van hun verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.26. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partijen niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

Wat betreft de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel, oordeelt de Raad dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel niet is geschonden daar de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.27. Gelet op het voorgaande, tonen verzoekende partijen evenmin aan dat er sprake is van willekeur in hoofde van verwerende partij.

2.2.28. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van

de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT